

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
נתיסדה ע"י כ"ק מרו מוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....5:57
מוצאי שב"ק.....7:26
שיעורים כסדרן
נ"ך.....דברי הימים ב' ל"ה-ל"ו
בבלי.....ראש השנה ז'
ירושלמי.....גיטין ה'
תוספתא.....יבמות ט'
רמב"ם.....ביאת המקדש ו'

שעה 11, גליון 7 (522)

פרשת לך, " חשוון, שעת תשפ"ב לפ"ק

מוהר"ש דערציילט

וואס באגלייט דעם מענטש?

חז"ל זאגן (אבות פרק ו'): "אין מלוין לו לאדם לא כסף וזהב ולא אבנים טובים ומרגליות אלא תורה ומעשים בלבד" - די גאלד און זילבער, די געלט וואס א מענטש זאמלט זיך איין אויף די וועלט, דאס באגלייט אים נישט אויף יענע וועלט, נאר די תורה און גוטע מעשים וואס ער האט אריינגעכאפט אויף די וועלט.

עס איז געקומען אמאל א איד צו מוהר"ש אין ישיבה און ער האט געבעטן פון מוהר"ש אז די בחורים פון ישיבה זאלן קומען צו א לוי' צו באגלייטן א נפטר. מוהר"ש האט יענעם געפרעגט אויב עס האנדלט זיך פון א ספעציעלע לוי' פון א מת מצוה אז עס איז נישטא ווער עס זאל באגלייטן, אדער ער וויל פשוט אז עס זאל זיין מער מענטשן ביי די לוי'. יענער האט געענטפערט אז עס איז נא דא גענוג מענטשן, נאר ער קען באשטיין אז די בחורים זאלן אויך אהינקומען. מוהר"ש האט אים געזאגט אז אויב אזוי זאל ער נישט מבטל תורה זיין פון די בחורים. חז"ל זאגן (שבת ק"ט): אז מען שטערט נישט די תינוקות של בית רבן פון לערנען, אפילו ווען עס האנדלט זיך פון בויען דעם בית המקדש, און דעריבער איז דאך זיכער אין דעם פאל אז מען טאר זיי נישט שטערן פון לערנען אז זיי זאלן גיין צו די לוי'.

דאן איז מוהר"ש אריין אין א שמועס איבער דעם ענין אז דער עיקר כבוד פון א נפטר איז ווען ער האט די מלאכים וואס באגלייטן אים. ווען א מענטש האט געהאט שכל און ער האט אנגעפולט זייער טעג און יארן מיט גוטע זאכן, ער האט פרובירט אריינצוכאפן ווי מער תורה און מצוות, וואס פון דעם ווערן באשאפן פילע הייליגע מלאכים. דאן וועלן די הונדערטער און טויזנטער מלאכים אים באגלייטן ווען ער קומט ארויף אויף יענע וועלט.

ספעציעל ווען א איד האט זיך צוגעוואוינט צו רעדן אסאך צום אייבערשטן. זאגט דער תנא דבי אליהו (פרק י"ב) "לפי שכל המרבה שיחות ותפלות, הם מלוין אותו עד שעה שהוא נכנס לבית עולמו" - ווען א מענטש רעדט אסאך צום אייבערשטן, וועט דאס אים באגלייטן ביז ער וועט אנקומען אין גן עדן.

מיר קענען זיך גארנישט פארשטעלן די גרויסקייט פון א איד וואס רעדט צום אייבערשטן. יעדעס ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן, ווערט פון דעם באשאפן א מלאך וואס וועט אים באגלייטן אויף יענע וועלט און ער וועט אים אפהיטן די גאנצע וועג אז עס זאל אים נישט פאסירן קיין שום שלעכטס.

<<<<

א גוט ווארט

אראפגעפאלן, האסט עובר געווען נאכאמאל אויף די ביטערע עבירה כחמאן לצלך - זאלסטו יעצט האבן שכל נישט זיך אינטערעסירן אינגאנצן.

אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (תני מוהר"ו, סימן תנג): "אם הייתי עובר חס ושלום עבירה גדולה ביותר", איך זאל חס ושלום עובר זיין די גרעסטע עבירה, "אף על פי כן לא הייתה העבירה משלכת אותי כלל", וואלט דאס מיר גאר נישט אראפ גיווארפן, "כך הייתי אחר העבירה איש פשר כמו קדם", איך וואלט נאכדעם גווען אזוי איין ערליכער יוד ווי פריי, "כך אחר פך הייתי עושה תשובה", דער נאך וואלט איך תשובה גיטאן. (שבת ו' אמונה נח תשי"ב)

א ווארט אויף די פרשה

ויאמר ה' אל אברהם לך לא מארץ וממולדתך ומבית אביך, אל הארץ אשר אראך, דער אייבערשטער האט געזאגט פאר אברהם אבינו ער זאל ארויסגיין פון זיין לאנד און פון זיין געבורטארט און פון זיין טאטנס הויז, און גיין צום לאנד וואס ער וועט אים ווייזן.

רש"י זאגט אויפ'ן פלאץ אז דער אייבערשטער האט אים נישט געזאגט גלייך וואו ער זאל גיין, אז עס זאל זיין באליבט אין זיינע אויגן, און ער זאל באקומען באזונדער שחר אויף יעדן באפעל פונ'ם אייבערשטן, יעדעס מאל דער אייבערשטער וועט אים הייסן און ווייזן וואו צו גיין ווייטער.

דאס איז א געוואלדיגע שליסל אין דאס לעבן פון יעדן מענטש, דער אייבערשטער ווייזט נישט פאר מענטש קלאר וואו ער דארף גיין און וואס ער ברויך טון און אויפטון אין זיין לעבן, דער מענטש זעט נאר איין טריט אויפאמאל, ער זעט וואס ער דארף יעצט צו טון, אבער פון דארט און ווייטער איז דער וועג זייער פארעפלט און פארוואלקנט, און מ'דארף זיך שטארקן צו גיין איין טריט און נאך א טריט, זיך שטארקן אויף אלע שוועריקייטן, אפילו מ'זעט נישט אין אנהויב וואו מ'גיט אנקומען, און ווי אזוי מ'גיט מצליח זיין.

דער בעל הטורים שרייבט אז דאס ווארט "אראך" איז בגימטריא "בפענים" - דיין די וואלקענעס. ווייל אזוי ארבעט עס ווען א איד וויל דינען דעם אייבערשטן, ער וועט געווענליך שפירן זייער פארוואלקנט, אזוי ווי וואלקענעס וואס פארשטעלן די שייך פון די זון, וועט ער שפירן ווי די וועג איז זייער טונקל פאר אים, ער שפירט א גרויסע חשכות, און מ'דארף זיך זייער שטארקן ווייטער אנצוגיין.

דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו, חלק א, סימן קט"ו) אויפ'ן פסוק (שמות כ, י"ז) ויעמד העם מרחק ומשה נגש אל הערפל אשר שם האלקים, אז א מענטש וואס איז פסוד פארנומען מיט נארישקייטן, און איין טאג כאפט אים אן אן התעוררות און ער וויל ווערן אן ערליכער איד, וועט ער נישט גלייך אנהויבן שפירן דעם אייבערשטן, ווייל די מדת הדיון איז מקטרג אויף אים, און לאזט אים נישט גלייך אנקומען צו אלע גוטע זאכן, און דערפאר שטעלט מען אים אינטער פיסלעך און שטערונגען, ער זאל נישט קענען אזוי גרינג צוריק קומען צום אייבערשטן, דער אייבערשטער האט אבער רחמנות אויפ'ן מענטש, און דערפאר באהאלט ער זיך אין די מניעות.

אויב האט דער מענטש דעם ריכטיגן שכל, קען ער טרעפן דעם אייבערשטן אין די מניעות. אויב אבער האט דער מענטש נישט קיין שכל, ווערט ער דערשטארקט, ער האט געמיינט אז ווי גאר ער וועט זיך נעמען אין די הענט אריין, וועט אים אלעס גיין גוט און גרינג, און דערנווייל זעט ער גאר אז אלעס איז אים טונקל און פארלאשן, און ער לאזט געבעה אפ זיינע גוטע וועגן.

מיט דעם טייטשט דער רבי דעם פסוק, ווען די אידן האבן געזען דעם טונקעלן וואלקן און געפיל וואס נעמט ארום דעם בארג סיני, "ויעמד העם מרחק", זענען די פשוטע אידן געשטאנען פון דערנווייטנס, זיי האבן מורא געהאט צוצוגיין, אבער "ומשה", דאס איז דער דעת און שכל פונעם צדיק, ווען א איד נעמט דעם שכל פון א צדיק, "נגש אל הערפל", גייט ער דוקא נא אריין צום געפיל, ווייל ער ווייסט, "אשר שם האלקים", אז דארט באהאלט זיך דער אייבערשטער אליין.

ווען א איד קוקט נישט אויף די אלע מניעות ארום זיך, ער קוקט נאר אויף זיך אליין, ער איז מקיים דעם "לך לך", גיי נאר צו דיר אליין, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ו, חלק ב, הקדמה) אויפ'ן פסוק (תחזקאל ל"ג, כ"ד) "אחד היה אברהם", אז אברהם האט געדניט דעם אייבערשטן נאר דורך דעם וואס ער האט נישט געקוקט אויף קיינעם, נאר אויף זיין אייגענעם תכלית.

לאמיר זיך שטארקן צו דינען דעם אייבערשטן אפילו ווען ש'שפירט זיך פארנוואלקנט, מ'זעט נישט וואס מ'טוט, מ'פילט נישט וואס מ'טוט אויף, מ'זעט נאר איין טריט אויפאמאל, וועלן מיר סוף כל סוף זוכה זיין צו ווערן אמת'ע ערליכע אידן, און מצליח זיין אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(הודו הפחל לך לה תשי"ה)

א בריוו פונעם ראש ישיבה שליט"א

דער אייבערשטער האט ליב א געפֿרעגלטן איד

בעַזַרְתָּ ה' יְהִיבְךָ

יום ב' פרשת נח, כ"ח תשרי, שנת תשפ"ב לפֿרט קטן
 לכבוד מיין טייערער ... נרו יאיר
 וויסן זאלסטו, דער עיקר שיינקייט פון א מענטש איז ווען עס גייט אריבער אויף אים שווערע ביטערע צרות און סורים און ער דערהאלט זיך, ער האט נישט קיין קשיות אויפ'ן אייבערשטן. אזוי ווי דער רבי האט געזאגט (מ' מוה"ן, סימן תקנה): "דער אייבערשטער האט ליב א געפֿרעגלטן איד"; איינער וואס האט שווערע ביטערע צרות און ער בלייבט ביי די אמונה, אזא איינער האט דער אייבערשטער ליב. מען דארף וויסן, דער אייבערשטער האט ליב יעדן איינציגסטן איד, אבער דער איד וואס דערהאלט זיך - דער איז זייער חשוב.
 מיין ליבער ברודער, מיין טייערער חבר; איך בעט דיר זייער, האב נישט קיין פרעומות אויפ'ן אייבערשטן. זיג א גאנצן טאג: "כי טוב השם, דער אייבערשטער איז גוט", טוב השם לכל, דער אייבערשטער איז גוט צו יעדן איינעם, ורחמינו על כל מעשיו, זיין רחמנות איז אויף אלע באשעפענישן.
 גלייב מיר, אויף יעדן איינעם גייט איבער וואס גייט איבער, אויף מיר גייט אויך איבער; מיט דעם אלעם שטארק איך זיך מיט אמונה, איך שטארק זיך ביז איך ווער שטארק; זאלסטו אויך זיך דערהאלטן.
 (עצתו אמונה נח תשפ"ב)

די לעבנסגעשיכטע פון הייליגן רבי'ן (קכ)

חנו

דעמאלט האט דער רבי זייער אסאך גערעדט מיט אנשי שלומינו פונעם דאווענען. ער האט זיי מעורר געווען אז מ'דארף זיך אנטשטענען מיט אלע כוחות צו דאווענען מיט פונגה, אינזון האבן די ווערטער וואס מ'זאגט.
 ווען ער האט גערעדט פון תפלה מיט פונגה האט ער נישט געזאגט מ'זאל אינזון האבן פונגה פון ארז"ל, אפילו די מענטשן וועמען ער האט באפוילן לערנען פתבי הארז"ל, האט ער זיי אבער נישט געהייסן דאווענען מיט די פונגה, נאר פשוט אינזון צו האבן די טייטש פון די ווערטער, "ברוך אתה ה' - געלויבט ביסטו באשעפער", אז דער מח זאל זיין צוגעבינדען שטארק צו די ווערטער וואס מ'זאגט, טראכטן פון די פירוש המילות, מ'זאל גוט צולייגן דעם קאפ צו די ווערטער וואס מ'זאגט ביים דאווענען, דאס מיינט תפלה מיט פונגה.
 דער רבי האט אפגעלאכט פון די וואס זאגן אז מ'דארף זיך נישט פלאגן ביים דאווענען, ער האט אנגעוואוינט אז מ'זאל יא אריינלייגן דעם גאנצן כח אינעם דאווענען, זיך אנטשטענען מיט אלע כוחות אינזון צו האבן די ווערטער פונעם דאווענען.
 איבער די פרעמדע מחשבות וואס קומען אריין אינמיטן דאווענען, האט דער רבי געזאגט אז מ'זאל בכלל נישט קוקן דערויף, נאר ווייטער טון וואס מ'טוט, ווייטער דאווענען וואו מ'האלט, און זיך נישט וויסנדיג מאכן פון אלע זייטיגע בלבושים וואס קומען אריין, בכלל נישט צוריק טראכטן פון די אלע מחשבות.
 דער רבי האט דעמאלט געזאגט אז מ'קען נישט דאווענען ממש די גאנצע דאווענען פון אנהויב ביזן סוף מיט די ריכטיגע פונגה, נאר יעדער האט אינזון אן אנדערן חלק פונעם דאווענען, אזוי ווי מ'זעט בחוש אז איינער זאגט קטורת מיט פונגה, א צווייטער זאגט פסוקי דמקרה מיט פונגה, און אזוי ווייטער.
 רבי נתן האט געזאגט אז ער האט געזען אין כתבים פון רבי'ן א תורה אויף דעם, ער האט אבער נישט זוכה געווען קלאר צו פארשטיין די זאך, דערפאר האט עס נישט איבערגעשריבן פאר'ן רבי'ן. דאס ביסל וואס ער האט געדענקט פון דאָרט איז געווען אז ס'שטייט אין תיקוני זוהר (תיקון י"ח) "אית מאר ד'דין ואת מאר ד'רגלין" וכו', וואס דאס איז די אויפגערמאנטע בחינה, אז יעדער כאפט אן התעוררות ביי אן אנדערע חלק פונעם דאווענען, אינזון צו האבן די ווערטער מיט גרויס פונגה.
 דערפאר טאר מען נישט ווערן צעפראכן און געפאלן ביי זיך ווען מ'זעט אז מ'האט נאר מ'זליח געווען ביי איין חלק פונעם דאווענען אינזון צו האבן די ווערטער, און נאכדעם קען מען מער נישט דאווענען געהעריג בשום אופן, ווייל אזוי מוז עס גיין. מ'זאל נאר פרויבירן צו דאווענען פון דאָרט און ווייטער פשוטערהייט, צו זאגן די ווערטער פונעם דאווענען.
 פארענדיגט קומט א"ח - גענומען פון ספר "שעלת הצדיק"

.....

די לוי' פון מענטשן דא אויף דער וועלט איז נישט אזוי אינטערעסאנט, נישט דאס איז דער עיקר. פארקערט, דער רבי האט אמאל געזאגט אז אפילו א נפטר האלט זיך גרויס מיט א גרויסע לוי'. נישט פון דעם דארף מען מאכן אן עסק. מען דארף נאר זיך גוט אנטוויקלען דעם גאנצן לעבן. מען דארף שטענדיג געדענקען אז עס וועט אמאל קומען א טאג וואס מען וועט דארפן פארלאזן די וועלט, און דאן וועט נאר זיין חשוב די מצות ומעשים טובים וואס מען האט אריינגעכאפט, און נאר זיי וועלן אים באגלייטן און העלפן אויף די גאנצע וועג.

מוהרא"ש האט דערציילט אז אין די שטאט טעפליק האט געוואוינט א ברסלב'ער איד, מען האט אים גערופן ר' הערשקא, ער האט געוואוינט זיין גאנצן לעבן אין עפעס א צובראכן הייזקעלע, קיינער האט זיך נישט אומגעקוקט אויף אים, און מען האט אים געהאלטן פאר זייער א פשוטער מענטש.

איינמאל האט רבי אהרן קיבל'ישער ז"ל גערופן זיין איידעם רבי לוי יצחק ז"ל אינמיטן די נאכט ביי חצות, און ער האט געזאגט אז ער זאל גיין צום עק שטאט דארט ווי רבי הערשקא וואוינט און ער זאל קוקן זיין עבודה וואס ער טוט יעצט ביי חצות.

אנקומענדיג אהין האט רבי לוי יצחק אריינגעקוקט און געזען ווי רבי הערשקא זיצט איבערגעבויגן אויף עפעס א ספר און ער לערנט מיט א געוואלדיגע ווארימקייט און געשמאק. רבי לוי יצחק האט געזאגט אז דער רושם וואס ער האט דעמאלט באקומען איז געבליבן ביי אים זיין גאנצן לעבן. ער האט געזען א איד וואס איז א פשוט'ער מענטש, ער וועט נישט באקומען קיין פבד פאר זיין לערנען. ער זיצט אבער און לערנט די הייליגע תורה מיט אזא חשק און געשמאק.

ווען רבי הערשקא איז נפטר געווארן איז קיינער נישט געקומען צו זיין לוי'. ביי די לוי' האבן זיך באטייליגט נאר דריי מענטשן. רבי אהרן קיבל'ישער מיט זיין איידעם רבי לוי יצחק און נאך א איד.

רבי לוי יצחק האט זיך געוואונדערט פארוואס קיינער איז נישט געקומען צו די לוי', ער האט דאך יא געוואוסט אז דער איד איז בכלל נישט געווען אזא פשוט'ער איד. האט אים זיין שווער באוואוינט און געזאגט אז עס מאכט נישט צופיל אויס וויפיל מענטשן עס זענען דא יעצט אונטן ביי די לוי'. ווען דער רבי הערשקא קומט אבער ארויף אויבן אויף יענע וועלט, וועט ער האבן גענוג און נאך באגלייטערש. די צענדליגע טויזנטער מלאכים וועלכע זענען באשאפן געווארן פון די פילע מצות וואס ער האט אריינגעכאפט, און בעיקר פון די ליכטיגע נעט וואס ער איז געזינן און געלערנט און גערעדט צום אייבערשטן. די לוי' דארט אויבן, דאס איז דער עיקר וואס איז אינטערעסאנט.

ווען עס קומט אויס פאר א מענטש צו גיין צו א לוי', איז דא די צייט וואס ער דארף זיך איבערקלערן און דענדענקען דעם פלאץ וואו יעדער מענטש קומט צום סוף אן. און דאס זאל אים שטארק אנטווערן זיינע טעג און יארן מיט גוטע זאכן, אז ער זאל האבן מיט וואס ארויפצוקומען אויף יענע וועלט. ווען מען פירט אן ארון פון א נפטר וואס האט אויסגענוצט די צייט אין זיין לעבן, דאן איז דאס נישט א פשוט'ער ארון, נאר דאס איז אן ארון הקודש, א הייליגער ארון וואס איז אָנגעפולט מיט פילע הייליגע ספרים וואס ער האט זוכה געווען צו לערנען זיין גאנצן לעבן.

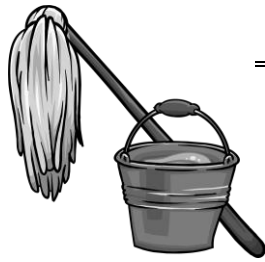
דער צדיק רבי צבי אלימלך מבלאזשוב ז"ע, דער "צבי לצדיק", פלעגט אסאך זאגן משניות. איינמאל איז אריינגעקומען צו אים אן עלטערער חסיד, יענער איז נאך געווען ביי זיין טאטע'ן, דער הייליגער רבי דודל דינובער ז"ע דער זון פונעם הייליגן "בני יששכר" ז"ע, און דער חסיד האט געזען ווי דער צדיק זיצט און זאגט משניות.

פאר דעם חסיד איז דאס נישט געפאלן, און ער האט זיך אנגערופן מיט א שטיקל גרינגשעצונג: "איר זענט אויך שטענדיג פארנומען מיט משניות?" ווען דער צדיק האט געהערט די ווערטער האט ער אנגעהויבן קלאפן מיט די פינגער און געזאגט: "אוי אוי, באלד קומט שוין דער מיט די טויזנט אויגן..."

דער חסיד האט נישט פארשטאנען וואס ער מיינט צו זאגן, האט אים דער צדיק אנגעהויבן מסביר זיין און אראפלייגן די שרעקליכע פחד און שרעק וואס עס כאפט א מענטש אין זיין לעצטער טאג ווען עס קומט צו אים דער מלאך המות מיט די טויזנט אויגן. אזא שרעקליכער פחד אז די נשמה פליט אים ארויס פון דעם אליין. און ער האט אויסגעפירט: "אבער דורך משניות קען מען געראטעוועט ווערן פון אים! נו, זאל איך נישט לערנען און זאגן אסאך משניות?"

מענטשן ווייסן אז מען קען לערנען משניות לעילוי נשמת א נפטר, ווען א איד גייט אוועק פון די וועלט, נעמט זיך יעדער אונטער א מסכתא משניות וואס מען וועט לערנען לעילוי נשמתו. מענטשן ווייסן אבער נישט אז מען קען אויך לערנען משניות פאר די אייגענע נשמה. "משנה" איז די אותיות "נשמה", און אויב קען דאס העלפן און דערהייבן א צווייטנס נשמה, קען עס זיכער אויפהויבן און הייליגן די אייגענע נשמה. פארוואס זאל א מענטש ווארטן ביז ער וועט אוועקגיין פון דער וועלט און ער וועט דארפן האבן גרויס רחמים אז איינער זאל טאקע

.....

שאלות ותשובות בַּרְסֵלָב

אויף דער עֶלְטער שפיר איך זיך ווי אן אויסגענוצטע שִמאַטע

שאלה:

לְכַבֵּד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך נעם אזוי סאך חייוק פון די שיעורים פונעם ראש ישיבה שליט"א, אז איך קען זיך נישט גענוג באדאנקען אויף דעם.

איך וויל פֿרעגן א זאך וואס קוקט אָפֿשן אויס ווי א קלייניקייט אָבער פאר מיר איז עס א גרויסע צרה; איך אָרבעט ביי א געוויסע קאמפאני שוין פאר די לעצטע צוואנציג יאר, לעצטנס האבן זיי מיר אָנגעהויבן צאלן ווייניג, ווייל זיי טענהן אז איך האב שוין נישט די כוחות צו אָרבעטן געהעריג. איך קען שוין נישט יעצט אָנהויבן זוכן און טון א גייע פֿרנסה, האב איך נישט קיין אַנדערע ברירה נאר צו זיין דאָרט פֿאַרשקלאַפט, אָרבעטן יעדן טאָג א גאַנצן טאָג פאר די פֿאַר דאלער וואס איך באקום.

איך וויין אסאך ביי די נעכט ווייל ס'טוט מיר זייער וויי. כ'האב אַוועקגעגעבן מייע שפּענסטע יאָרן אָרבעטנדיג שווער פאר די קאמפאני, און יעצט ווען איך וויל שוין האבן אַביסל מנוחה, דאָרף איך ווייטער אָרבעטן שווער, אָבער איך באקום פֿמעט גאַרנישט, איך שפיר ווי אן אויסגענוצטע שִמאַטע. וואס קען איך טון?

יישר כח

תשובה:

בְּעִזְרַת ה' תִּתְבָּרַךְ

יום א' פֿרשת ברכה, י"ג תשרי, שנת תשפ"ב לפֿרט קטן

לְכַבֵּד ... נרו יאיר

איך האב עֶרְהאַלטן דיין בריוו.

וויינען וואָלסטו געדאַרפֿט די אלע יאָרן וואס דו האסט געמיינט אז דו האסט עפֿעס זכור, די אלע יאָרן וואס דו האסט אַוועק געגעבן דיין צייט פאר די ביזנעס, האסט אַוועק געגעבן דיין משפּחה, דייע קינדער, דיין שְׁחֵרית מְנַחֵם מַעֲרִיב - פאר די אָרבעט; דעמאלט ביסטו געווען א רחמנות, יעצט ווען מען לייגט דיר אין די זייט זכור, - ביסטו שוין א געהאַלפֿענער; לְכַל הַפְּחֹת יַעֲצֵט ווען דו זעסט מיט דייע אויגן וואס דער לעבן איז - קענסטו אָנהייבן לעבן.

דער הייליגער רבי זאָגט (שיחות הר"ן, סימן נא): "העולם הזה אינו כלום", נישטא גאַרנישט אויף דער וועלט, "רק למשך אל התכלית הנצחית", אויסער דייען דעם אייבערשטן, "ואין להסתכל אם יהיה לו מעות אם לאו", מען דאַרף זיך נישט זאָרען אויב מען וועט האבן געלט אָדער נישט, "פי בין כך ובין כך יבֿלה ימיו בשָׁוה", סיי מיט געלט און סיי ווען מען האט נישט קיין געלט גייט אַרבעט דער לעבן אייניג. "פי העולם הזה מטעה אותנו לגמרי", די וועלט נאָרט אונז, "שפֿרָאָה אַל הָאָדָם כָּאִלוּ הוּא מְרוּיחַ בְּכָל פֿעם", עס זאָכט זיך שטענדיג אז יעצט מאַכט מען אסאך געלט, "יבֿסוּף אִינוּ כָּלום", און ביים סוף האט מען גאַרנישט קיין געלט, "כַּאֲשֶׁר נִרְאָה כְּחוֹשׁ בְּרַב בְּנֵי אָדָם שְׁעוֹסְקִים וְעוֹבְדִים לְמִים וְשָׂנִים בְּסַחֲרוֹת וּמִשָּׂא וּמִתָּן, וּלְבִסּוּף כְּשֶׁבָּאִין לְחֶשְׁבוֹן אֵין נִשְׁאָר בְּיָדָם כָּלום", אזוי ווי מען זעט קלאָר, רוב מענטשן אָרבעטן זייער גאַנץ לעבן און ביים סוף ווען מען מאַכט די חשבון וואו די געלט איז - זעט מען אז מען האט גאַרנישט, עס איז א גרויסער דמיון, "ואם אפלו משיג מעות לוקחין אותם מן המעות", און אפילו די מענטשן וואס פארדינען יא געלט - האבן אויף גאַרנישט פון די געלט, מען נעמט זיי אַוועק פון די געלט, "והפֿלל, ששגיהם אין להם קיום ביחד, דהיינו האדם עם המעות", נישטא אזא זאך עס זאל בלייבן ביידע זאכן - דער מענטש מיט די געלט, "רק או שלוקחין המעות מן האדם", אָדער פֿאַרלירט מען די געלט, "או שלוקחין האדם מן המעות", אָדער בלייבט די געלט און דער מענטש גייט אַוועק פון די געלט, מען שטאַרַבט, "ומעולם לא נמצא שישאר אַחַד עם המעות, רק כַּנְּזָר לְעִיל", עס איז נאכנישט געווען אזא זאך אז דער מענטש זאל בלייבן אויף דער וועלט מיט זיין געלט. "אם היכן הוא כל המעות שעושים מימות עולם?" דער רבי פֿרעגט, אויב געלט איז א מציאות, דאן וואו איז די געלט פון די גאַנצע וועלט, "פי מעולם עושים תמיד מעות, והיכן הוא כל המעות", אלע מאַכן דאך שטענדיג געלט, איז וואו איז די געלט? "רק באמת אינו כלום לגמרי", נאר וואס דען, די גאַנצע זאך פון געלט איז א דמיון; קוק נאך די גאַנצע שיחה פון רבי'ן.

א גס אז דו האסט זיך יעצט געכאַפט וואו דו ביסט אויף דער וועלט, קענסטו זיך כאַטשיג געצט אָנגרייטן אַביסל צדה לְדָרֵךְ; באלד גייען מיר אַוועק אויף א לאנגע וועג, מען וועט דאָרט זיין זייער הונגעריג און דורשטיג, מען דאַרף זיך אָנגרייטן עסן און טרינקען פאר די לאנגע וועג, אזוי ווי דער רבי זאָגט (סם, סימן כג) "בעולם הבא מנחין כמה בני אדם בחוץ וְהָם צוֹעֲקִים בְּקוֹל מֵר", אויבן אין הימל איז דא נשמות וואס שרייען מיט א ביטערע קול: "תנו לנו מה לאכל", געבט אונז עסן, מיר זענען הונגעריג, געבט אונז טרינקען מיר זענען דורשטיג, "ויבאין אצלם ואומרים להם: 'הרי לכם אכילה ושתיה אכלו ושתו'", מען ברענגט זיי עסן, מען זאגט זיי דא האט איר פיינע עסן, מען ברענגט זיי טרינקען און מען זאגט זיי דא האט איר פיינע טרינקען, "וְהָם מְשִׁיבִים לֹא לֹא, אֵין אָנו צְרִיכִים אֲכִילָה זֹאת, רַק אָנו צְרִיכִים אֲכִילָה וְשִׁתְיָה שֶׁל תּוֹרָה וְעוֹבְדָה", די

שאלות ותשובות

לערנען משניות פאר אים? ווען א מענטש האט שכל ווארט ער נישט ביז דעמאלט, נאר ער לערנט אליינס משניות צו מאכן אן עלוי פאר זיין אייגענע נשמה, און אזוי דאָרף ער נישט צוקומען צו יענעמ'ס טובות. וואויל איז דעם וואס לאזט זיך נישט נאָרן, נאר ער כאַפט אריין ווי מער תורה, ווי מער מצות און גוטע זאכן אויף די וועלט, ווייל נאר דאס וועט אים באַגלייטן אויף שטענדיג סיי אויף די וועלט און סיי אויף יענע וועלט. (שיחות מוהר"ש חלק ד' ערך ל'נה וחלק ט"ז ערך מת מצוה)

דער אייבערשטער זאל העלפן אז דער זיווג זאל עולה יפה זיין, מיט בני חיי ומוזני רוחי וסיעתא דשמיא.
שמחה רעים האהובים!

שמחה משולשת: שבע ברכות, הנוכת הבית, און סיום מסכת, אין בית המדרש היכל הקודש בלומינג גראו

דעם זונטאג זענען פילע אנשי שלומינו פון קרית יואל און די אומגעגנט זיך צוזאמגעקומען אין בית המדרש היכל הקודש אין בלומינג גראו, וואו עס איז פארגעקומען א שיינע מסובה, וואס האט כולל געווען דריי גרויסע שמחות, צום ערשט האט עס געדינט אלס שמחה "שבע ברכות" פארן חתן מו"ה אשר קוריס הי"ו וואס האט חתונה געהאט פאראנגעגען וואו אין היכל הישיבה אין וויליאמסבורג; דערנאך איז דאס געווען די שמחה פון הנוכת הבית המדרש נאכדעם וואס מען האט שטארק פארגעסערט און פארגענערט דעם בית המדרש היכל הקודש אין בלומינג גראו; און די זעלבע צייט האט מען געפראוועט דעם סיום מסכת ביצה, וואס מען האט יעצט געענדיגט ביים שיעור וואס ווערט פארגעלערענט טאג טעגליך אין בית המדרש אין די ראמען פונעם דף הקהלה, דורכן גבאי פון בית המדרש היכל הקודש בלומינג גראו הר"ר בערל לעווי שליט"א.

א שיינע ציבור האט זיך פארוואמלט אין בית המדרש לכבוד דעם געלעגנהייט, מען האט זיך געוואשן צו א סעודה, דער ראש ישיבה שליט"א וואס איז געקומען צו פארן האט אויפגעטרעטן מיט גאר א שיינעם שיעור, און דערציילט פילע אינטערעסאנטע עפיואדן, און שטארק ארום גערעדט איבער די גרויסקייט פון לערנען א בלאט גמרא יעדן טאג, די גרויסקייט פונעם "סדר דרך הלימוד", דאס איז "ואינו" די הייליגע ווערטער פון די גמרא אפילו מען פארשטייט נישט. דער ראש ישיבה האט געבעטן אנשי שלומינו מען זאל יעצט אנהייבן די גייע מסכת ראש השנה און לערנען יעדן טאג א בלאט, און געזאגט "זייט נישט משלים קיין בלעטער! נעם היינט די גמרא און לערן א בלאט גמרא!"

אזוי אויך האט דער ראש ישיבה שטארק ארום גערעדט איבער שלום בית, און ארויסגעברענגט אז אז עס איז נישט מעגליך צו האבן אמתן שלום בית, דאס הייסט אז מוזאל זיך באמת שעצן איינער דעם צווייטן, זיך פארשטיין איינער מיט'ן אנדערן אין שטוב, נאר ווען מען פאלגט א צדיק, מען קען טרעפן אזעלכע וואס געוועלטיגן אין שטוב, דורך ארויפצווינגען אדער פארדרייען דעם קאפ; אויב זעט מען אבער איינעם מיט אמת'ע שלום בית, איז עס נאר דורך א צדיק.

דער ציבור איז זיך צוגאנגען מיט געהויבענע געזימטער, און מיט פרישע קבלות פון לערנען יעדן טאג א בלאט גמרא, און שעצן און רעדן שוין אינדערהיים.

גדול יהיה כבוד הבית!

נייעס אינערהאלב מוסדותינו הק' פרישע אומזיסטע התונות אין ישיבה

די התונה סעזאן איז יעצט אין איר פולסטן שוואונג, יעדע נאכט קומען פאר ברוך ה' צענדליגע התונות אין אלע היימישע געגנטער, פאמיליע און גוטע פריינד האלטן מיט יעדן טאג נאך פרייליכע התונות ביי זייערע נאנטע, עס דערפרייט דאס הארץ צו זען אזויפיל אידישע שטיבער וואס ווערן אויפגעשטעלט יעדן טאג לשם ולתפארת.

פון די אנדערע זייט טוט אבער וויי דאס הארץ אז אויפיל פון די שמחות זענען נעבעך אויסגעמישט מיט פיל צער און עגמת נפש, רוב רובם פון די מחותנים קענען זיך נישט ערלויבן צו באצאלן די התונה, אויף דעם גאר טייערן סטאנדארט ווי עס ווערט היינט געמאכט. מ'דארף צוזאמקראצן, זיך אנבארגן, און ליידער אפילו גנבענען, נישט קענענדיג באצאלן אלעס וואס מ'דארף צושטעלן אז ס'זאל זיין אן אוי-גערופענע "נארמאלע" התונה.

דעריבער איז גאר דערפרישנד צו זען די התונות וואס קומען כסדר פאר אין ישיבה, הערליכע פרייליכע געשמאקע התונות, וואס די התונה נאכט קאסט נישט קיין איין פרוטה פאר די מחותנים, אויסער די פילע אנדערע הוצאות וואס מ'געבט נאר אויס וויפיל עס פעלט באמת אויס, נישט וואס מ'דארף נאר צו געפעלן פאר "יענעם".

מ'קען דאס נישט גלויבן און באגרייפן ביז ווען מ'זעט דאס מיט די אייגענע אויגן. די משפחות פון די מחותנים, וועלעך האלטן מיט די התונות אין ישיבה, קענען זיך נישט ענוגן אפוינדערן פארוואס מענטשן זענען אזוי קינדיש צו פארשווערן געלט פאר נארישקייטן וואס קיינער האט גארנישט דערפון, אין די צייט וואס מ'זעט מיט די פליישגע אויגן אז מ'קען אהערשטעלן אזעלכע שיינע געשמאקע התונות פאר ממש אומזיסט, און יעדער האט אזוי שטארק געהאט דערפון.

דאס איז אויסער דעם וואס די התונות ענדיגן זיך באצייטנס, א זאך מיט וואס יעדער איז זיך גאר שטארק מחוי, מ'קען גיין שלאפן נארמאל, און אנהויבן דעם סדר היום דעם קומענדיגן טאג ווי געווענליך.

די לאנגווייליגע רעדעס און משלים מיט וואס די מספידים רופן אויס יעדן צום מצוה טאגן, איז שוין אן אלטע פראבלעם וואס יעדער האט ביים זיך באטייליגן ביי א נאנטע משפחה שמחה. א זאך וואס מהאט אויך צוריקגעברענגט צום ארגינעלן וועג ווי אונזערע זידעס פלעגן עס טון, דער שמש מאכט א "יעמוד יעמוד" אויפצורופן די זידעס און די מחותנים צו גיין טאנצן לקראת הכלה.

די התונות ברענגען צוריק דעם אמאליגן באטעמיטן גלאנץ וואס א אידישע שמחה האט געהאט, מ'קרויזט אויס אלע נארישקייטן וואס ווערן צוגעלייגט צו די התונות יעדן צווייטן טאג, און נאכדעם וואס צוויי דריי נארנים טוען עס, כדי צו ווייזן פאר יעדן ווי מעכטיג זיי זענען, ווערט עס שוין ווי א "מסורה" וואס מיטאר זיך פון דעם נישט אוועקרויך.

די עלטערע זידעס וואס באטייליגן זיך ביי די התונות פון זייערע אייניקלעך אין ישיבה, דרוקן זיך כסדר אויס מיט נאכטאלגע ווי אזוי די התונות האבן אזא אידישן טעם, ממש ווי אמאל, אן אמת'ע געשמאקע שמחה, אן די אלע צוגעלייגטע נייע זאכן.

פארטאגנענע וואך מיטוואך איז געגאנגען אונטער די חופה החתן מו"ה אשר קרוים הי"ו, פון די חשובע תלמידים פון ישיבה, א זון פון מו"ה משה קרוים שליט"א, פון די חשוב'ע אנשי שלומינו פון מאנטשעסטר, עב"ג מו"ה יואל טייטלבוים שליט"א, גבאי ביהמ"ד היכל הקודש קרית יואל פרעמישלאן, די שמחה איז פארגעקומען אין ישיבה, מיט די באטייליגונג פון קרובים און גוטע פריינד, און מיט א הערליכן געשמאקן אידישן חן, וואס האט דערפרייט און באצויבערט אלע משתתפים.

<<<<<<

נשמות שרייען גיין, גיין, נישט דאס מיינען מיר, נישט די עסן, מיר דארפן עסן פון לערנען און דאווענען, "וכן מנחמים פמה בני אדם ערמים בחיז והם צועקים גם בן מאד", נאכדעם איז דא נשמות וואס שרייען: "תנו לנו פמה להתפסות", ברענגט אונז קליידער מיר דארפן זיך צונדעקן, "ובאין אצלם ואמרים: 'הרי לכם מלבושים'", מען ברענגט זיי קליידער, מען זאגט זיי דא האט איר קליידער, "והם משיבים: 'לא, אין אלו מלבושים נצרכים לנו פלל'", זאגן זיי גיין, גיין, נישט די סארט קליידער דארפן מיר: "רק אנו צריכים מצוות ומעשים טובים להתלבש בהם", מיר דארפן קליידער פון מצוות און מעשים טובים. דער רבי האט אויסגעפירט: "אשרי מי שזוכה לאכל פמה פרקים משניות ולשחות אחר פה איזה קפיטליך תהלים, ולהתלבש באיזה מצוות", וואויל איז דער מענטש וואס עסט יעדן טאג פרקים משניות און טרינקט קאפיטלעך תהילים און טוט זיך אן מיט מצוות און מעשים טובים.

דאנק דעם אייבערשטן אז ער האט רחמנות געהאט אויף דיר, ער האט דיר אויסגעוועקט פון דיין טיפע לאנגע שלאף. וואס וואלסטו געטון ווען מען הייבט דיר אויף העכער און העכער אין די ארבעט, וואלסטו געמיינט ביזן שטארבן אז די האסט עפעס, דו וואלסט זיך גענארט ביזן גרוב מיט דיין גוטע ארבעט און דו וואלסט אנוועק פון דער וועלט מיט א גוטע דזשאב, מיט א גוטע סעלערי; יעצט האסטו באשטיג צייט זיך צו גרייטן מיט תכלית און זיך גוט אויסלאכן פון די וועלט וואס נארט אפ יעדן איינעם.

איך וויל דיר פרעגן א פרינואטע קשגא, ווער נישט פאליידיגט? האסט שוין איין מאל געענדיגט אין דיין לעבן ששה סדרי משנה? האסט שוין איין מאל געענדיגט ש"ס פבלי? רושלמי? תוספא? רמב"ם? טור? שלחן ערוך? מדרש רבה? מדרש תנחומא? זוהר הקדוש? תיקוני זוהר? אויף דעם דארפסטו וויינען בינאכט, דאס טאר נישט לאזן שלאפן דעם מענטש; ביסט שוין נישט קיין אינגערמאן, מיט וואס וועסטו צוריק גיין צום אייבערשטן... !

הייב אן לערנען שיעורים פסדן בכל התורה כולה; גרייט זיך אן פון די ריקטיגע סחורה וואס פלייבט ביים מענטש אין די עלטערע יארן, אזוי ווי רבי נהוראי זאגט: (קידושין פב): "שכל אומנות שבעולם אין עומדות לו אלא בימי ילדותו", אלע סארט ארבעט ברענגט געלט אין די יונגע יארן, "אבל בימי זקנתו הרי הוא מוטל ברעב", אבער אין די עלטערע יארן ווען מען קען מער נישט ארבעטן גייט מען אויס פאר הונגער, "אבל תורה אינה פן", אבער די תורה איז נישט אזוי, "עומדת לו לאדם בעת ילדותו, ונתנת לו אחרית ותקנה בעת זקנתו", דער וואס לערנט תורה - העלפט עס לעבן אין די יונגע יארן און אין די עלטערע יארן; דאס פלייבט מיט'ן מענטש, דאס נעמט מען מיט.

א פרייליכן יום טוב. (צפתו אמונה פרקה תשפ"ב)

סימן טוב ומזל טוב

מיר וואונטשן א הארציגע ברכת מזל טוב פאר

מו"ה שמעון עוזר פערל הי"ו וזוגתו תחי', ירושלים עיה"ק

צו די שמחת החתונה פון זייער טאכטער עב"ג למזל טוב

ר' שמעון עוזר הי"ו וזוגתו תחי' לייגן אריין גאר אסאך כוחות אריינצוברענגען דעם הייליגן רבינס לימודים אין אידישע קינדער, ספעציעל מיט'ן מתרגם זיין דעם גליון און די עצתו אמונה אויף לשון הקודש, אז נאך אידן זאלן זיך קענען מחיי זיין מיט די לימודים און עצות פון הייליגן רבין, און מיט דעם האבן זיי שוין אויפגעראכטן פילע אידישע קינדער אין ארץ ישראל און איבער די גאנצע וועלט. דער אייבערשטער זאל העלפן אז די געוואלדיגע זכותים זאל זיי ביישטיין צו זען פיל אידיש נחת פון אלע קינדער און אייניקלעך געוונטערהייט מיט פרנסה בריווה און הרחבת הדעת.

סימן טוב ומזל טוב

מו"ה שמעון איינהארן הי"ו
צו די געבורט פון א אינגל למזל טוב

זייט מתפלל!

פאר ר' יצחק בן פינגלה
פאר א גאנצע און שנעלע רפואה בקרוי

טו עס פאר די קינדער

אז ס'איז פרייליך און גוטמוטיג אינדערהיים, מ'שמייכלט איינער צום צווייטן, וועלן די קינדער זיין געזונט ברוחניות ובגשמיות

קול ברסלב

212-444-9191

1, 2, 2, 7, 3

חיזוק צום טיר

איר קענט באקומען אלע ספרי ברסלב, קונטרסים, "עצתו אמונה", דרשות, ניגונים, סידים, USB, SD, און נאך; דעליווערט צו אייער טיר!

רופט אריין מיט אייער פארלאנג צו

347-509-4908

און מיר וועלן פרובירן בעזיה עס צו טיין צו אייר אהיים

קוואל פון חיזוק (פרויען) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090

חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה; און נאך
845-351-0910 / 212-444-9191

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 438-300-8080

צו באקומען דעם גליון אויף אימעיל breslevcenter@gmail.com